

פרשת בחקותי

חקיקת התורה

פרשתנו פותחת באומרה: "אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו" (ויקרא כו, ג), ובהמשך לכך מפרטת התורה את השכר הגדול שהקב"ה מבטיח לתת לעם ישראל אם יקיימו זאת.

רש"י בפירושו לפסוק זה מלמדנו שמה שנאמר כאן: "אם בחקותי תלכו" אין הכוונה להליכה בדרך מצוות התורה, שהרי על כך כבר אומרת התורה בפירוש: "ואת מצוותי תשמרו", אלא כוונת הפסוק היא "שתהיו עמלים בתורה".

ומבאר הרבי מליובאוויטש זיע"א: כי בנוסף לכך שתיבת "בחקותי" היא מלשון חוקה, היא גם מלשון חקיקה. וההבדל בין כתיבה לבין חקיקה הוא, שכשכותבים אותיות בדיו על קלף, הדיו והקלף לא הופכים למציאות אחת, אלא נותרים שני דברים שונים, רק שהם דבוקים זה לזה, ולכן גם ניתן להפריד אותם זה מזה. לעומת זאת, כשחוקקים אותיות על גבי סלע, האותיות הופכות להיות מציאות אחת עם הסלע, ולכן גם לא ניתן להפרידן ממנו בשום אופן.

וזהו שאומרת התורה: "אם בחקותי תלכו", כלומר: צריך שדברי התורה שאנו לומדים יחקקו בליבנו, ויהפכו להיות חלק בלתי נפרד מעצם מציאותנו - כדוגמת האותיות הנחקקות על הסלע, ולא שישארו נפרדים מאיתנו - כדוגמת הדיו שעל גבי הקלף.

אך כיצד זוכים לדרגה זו שדברי התורה יחקקו על הלב, ויהפכו למציאות אחת עם הלומד? וכדי לענות על שאלה זו מפרש רש"י שמה שנאמר כאן: "אם בחקותי תלכו" פירושו: "שתהיו עמלים בתורה".

"הרות סידמול ויהתש": בתכ אלו "הרותב **עמלים** והכוונה בזה היא: שרש"י דיקדק בלשונו וכתב: "שתהיו וכיו"ב, וזאת כדי ללמדנו שרק כאשר האדם יעמול ויטייג בלימוד התורה בכל כוחו, רק אז יזכה שדברי התורה יחקקו על ליבו ויהפכו להיות חלק בלתי נפרד ממציותו, מה שאין כן אם ילמד את התורה ללא מאמץ ויגיעה מיוחדים.

ולפי זה יבואר מה שאומרת התורה בהמשך פרשתנו שבשכר ההליכה בחוקות ה' "וישן מפני חדש תוציאו" סלועב ה"בקה ארבש ונשאהר רואהש (א, בי הגיגח האר) ל"זח ירבדב ראובמה יפ לע ונייהו. (י' ספ, ש) היה האדם צופה ומביט בו מסוף העולם ועד סופו, ומפני הרשעים שהיו עתידים להיות בעולם עמד הקב"ה וגנזו לצדיקים לעתיד לבוא) ועל שם כך הוא נקרא "האור הגנוז" (, ובמקום האור הראשון ברא את האור המצוי לפנינו.

ומבאר הבעל שם טוב הק' שאין כוונת חז"ל שבגלל הרשעים הפסידו גם הצדיקים את האור הגנוז, אלא כוונתם היא שהאור הראשון נגנז בתוך התורה הקדושה, וכל צדיק שעמל וייגע בתורה, ולומד אותה בקדושה וטהרה, הקב"ה מאיר לו מתוך התורה שהוא לומד את האור הגנוז, ועל ידו הצדיק יכול לצפות ממש מסוף העולם ועד סופו. וכן מצינו שכשהיה הבעל שם טוב הק' רוצה לראות או לדעת דבר מה הוא היה פותח את ספר הזוהר במקום כלשהו ולומד בו בקדושה עצומה, והיה מתגלה לו האור הגנוז שבתורה,

ועל ידו יכל לראות ממש מסוף העולם ועד סופו.

והנה אותו אור ראשון שנברא בעולם ונגנז נקרא "ישן" כיון שהוא ישן וקדום, ואילו האור המצוי בעולם נקרא "חדש" כיון שבריאתו היא חדשה ביחס לבריאת האור הקדום.

וזהו שאומרת התורה: "אם בחקותי תלכו" יתקיים בכם: "וישן מפני חדש תוציאו", כלומר: אם תהיו עמלים ויגעים בלימוד התורה הקדושה עד שדברי התורה יחקקו בליבכם ויהפכו להיות חלק בלתי נפרד ממציאותכם כנ"ל, על ידי זה תזכו שהקב"ה יוציא מתוך התורה את האור הישן - האור הגנוז - במקום האור החדש והמצוי, ויגלה לכם אותו, ועל ידי זה תוכלו לצפות מסוף העולם ועד סופו.

למעשה יש ללמוד מן האמור עד כמה ראוי לכל אדם להשתדל ביותר להקדיש בכל יום זמן ניכר ללימוד התורה, כיון שאין לנו דבר בעולם שיש בכוחו לקשור ולחבר בינינו לבין הקב"ה כלימוד התורה.

